

Uli Marchsteiner

comissari de la VI Primavera del Disseny

> La primavera m'altera...

El senyor Karpischek, professor de química i biologia al meu col·legi, era un personatge força peculiar. Any rere any insistia en la seva estranya visió de la terrible massacre que representa l'inici estacional de la primavera. Amb un somriure sarcàstic a la cara, no es cansava mai d'explicar-nos que la idea de la primavera com una cosa dolça, tendra i plena d'amor no era sinó una ingènua equivocació d'algun somiatruïtes. La primavera, s'obstinava a repetir, era una lluita ferotge dels gèrmens per veure la llum, seguida d'un brutal atac d'ocellets afamats, en què només les plantes més resistents i més afortunades aconseguïen de sobreviure. A "El despertar de la primavera", de Frank Wedekind, la relació entre el creixement i la mort també quedava palesa en la idea de l'adolescència. Perdre la innocència infantil abans d'entrar a l'etapa adulta sembla un procés extraordinàriament difícil i dolorós. Abandonem l'idíl·lic estat de la innocència per caure en una realitat frustrant, que tan sols fa que demanar-nos èxits escolars i comportaments socialment correctes, un posat seriós i deixar la possible anarquia dels jocs infantils als braços d'una "educació sentimental" a l'estil de Gustave Flaubert, que tant ens estreny amb la seva cotilla de bones maneres i conceptes paternalistes. Truncats queden els nostres desitjos i fantasies.

Doncs sí, pensant en la primavera, no és tot tan idíl·lic com sembla. En el moment de redactar aquestes ratlles, casualment o no, és la nit en què comença la primavera estacional, fa una calor insuportable per l'època i penso en les estadístiques que parlen del més alt índex de suïcidis que hi ha en aquesta estació tan bucòlica. Malgrat tot, em congratula poder-vos dir que aquest projecte, tot allò que és la Primavera del Disseny, ha acabat prou bé i amb alegria. Aquest any celebrarem la inauguració de manera festiva, per no dir carnal. Serà un festival ple d'idees, intencions i esforços! Felicito molt sincerament tots els participants i organitzadors que s'han apuntat en aquesta moguda que ja fa deu anys van iniciar els meus amics Juli Capella i Quim Larrea, seguits d'Enric Franch i Oriol Pibernat, sempre amb el suport financer de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona. Tanta fou l'empenta inicial, el 1991, que ha arribat fins avui, l'any 2001, mític per als amics d'Stanley Kubrick, com jo mateix. Per tant, l'odissea manté el seu rumb... Vaig començar amb la Primavera ben jovenet, amb exposicions de tota mena, vaig conèixer el bigarrat conjunt de la moguda del disseny a Barcelona i, finalment, he aconseguit poder organitzar aquest esdeveniment que m'estimo tant. La Primavera del Disseny té alhora història i futur. Ni cultural ni industrial, ni propietat d'una empresa ni acció política, la Primavera és un fet i una manifestació en gran i en petit del que som capaços de crear i de comunicar. La Primavera del Disseny no ha pas canviat ni el món ni els nostres comptes corrents. De ben poc ha servit, fins ara, als interessos econòmics d'alguns o per pacificar les eternes

disputes entre d'altres. Però, per a mi, és un esdeveniment que se celebra amb un entusiasme per part dels participants que contrasta amb la indiferència d'algunes institucions i empreses privades. Què us he d'explicar? La Primavera no resol els problemes quotidians ni ens fa més famosos, és un gran globus que s'infla cada dos anys bufant tots junts, i amb el qual, finalment i com per art de màgia, ens enlairem per iniciar un altre cop un viatge plegats.

Aquest any veureu que ha canviat tant l'estructura del programa com la imatge en general. M'interessava crear un sistema de contenidors temàtics (primavera persona, primavera tema, primavera digital...) per ordenar millor la variada oferta d'activitats. Són com tapes de diversos gustos i sabors: cadascú pot inclinar-se per unes o altres. Sovint és difícil saber el que t'agrada, potser la barreja, potser una sola cosa. Que cadascú triï! També s'ha reduït una mica el nombre total d'activitats i hem obert l'apartat de conferències i cursos del fòrum anterior cap a un campus més pluridisciplinar.

Un tema acompanya aquesta Primavera del Disseny: el "temps", tant el futur que ens imaginem com el passat que reflecteix la nostra memòria (a voltes igual d'imaginar!!). Com que tots coneixem aquests aparells de vídeo o àudio, vaig anomenar REW<<2001>>FFWD el disseny entre la visió del futur i la petjada de la memòria. En aquest àmbit trobareu projectes que especulen amb el temps: què som? d'on venim? on anem? i poca cosa més!

Per acabar ja, i amb l'estat d'ànim alterat per la primavera, entre el cansament i la hiperactivitat, us vull agrair un cop més el vostre entusiasme en apostar per una estació tan complexa i plena de contradiccions. Que el futur de la Primavera del Disseny sigui millor i amb més pressupost, però que no perdi mai aquest aire desenfadat i de llibertat creativa!

> La Primavera me altera...

El señor Karpischek, profesor de química y biología en mi colegio, era un personaje tal vez particular. Año tras año insistía en su extraña visión sobre la terrible masacre que representa el inicio de la primavera estacional. Con una cara sarcásticamente sonriente no se cansaba de explicarnos que la idea de la primavera como algo dulce, tierno y lleno de amor era una ingenua equivocación de algunos soñadores. La primavera, así lo relataba con insistencia, era una tremenda lucha de los gérmenes por salir a la luz, seguida por un ataque brutal de pequeñas aves hambrientas, en la que sólo las plantas más resistentes y con más suerte lograban sobrevivir.

En "El despertar de la primavera", de Frank Wedekind, la relación entre crecimiento y muerte también queda patente en la idea de la adolescencia. Perder la inocencia infantil antes de entrar en la vida de los adultos parece un proceso sumamen-

te difícil y doloroso. Abandonamos el fantástico estado de la inocencia a favor de una frustrante realidad, que solamente nos pide éxitos escolares y buenos comportamientos sociales, ponerse serio, dejar el juego infantil tal vez anárquico a favor de una "educación sentimental", a lo Gustave Flaubert, que tanto nos aprieta en un corsé de buenos modales y conceptos paternalistas. Truncados quedan nuestros deseos y nuestras fantasías.

Pues sí, pensando en la primavera, no todo es tan idílico como parece. En el momento de redactar estas líneas, por casualidad o no, es la noche del inicio de la primavera estacional, hace un calor insoportable para esta época y recuerdo las estadísticas del mayor índice de suicidios en esta estación tan idílica. Sin embargo, me alegra poder decir que este proyecto, lo que es la Primavera del Disseny, ha acabado bien y con alegría. Celebramos la inauguración, este año, de forma festiva para no decir carnal. ¡Será un festival lleno de ideas, intenciones y esfuerzos! Felicito sinceramente a todos los participantes y organizadores que se han apuntado a esta movida que desde hace diez años iniciaron mis amigos Juli Capella y Quim Larrea, seguidos por Enric Franch y Oriol Pibernat, siempre con el apoyo financiero de la Generalitat de Catalunya y el Ayuntamiento de Barcelona. Tal fue la fuerza del inicio, en 1991, que ha perdurado hasta ahora, el año 2001, mítico para los amigos de Stanley Kubrick, como yo. Por lo tanto, la odisea sigue su rumbo...

Empecé con la Primavera de jovencito, con exposiciones de todo tipo, conocí el variopinto conjunto de la movida del diseño en Barcelona y finalmente he conseguido poder organizar este evento tan estimado para mí. La Primavera del Disseny tiene historia y tiene futuro. Ni cultural ni industrial, ni propiedad de una empresa ni acción política, la primavera es un acontecimiento y una manifestación en grande y en pequeño de lo que somos capaces de crear y comunicar. La Primavera del Disseny no ha cambiado ni el mundo ni nuestras cuentas corrientes. Poco ha servido, hasta ahora, para los intereses económicos de algunos y tampoco ha podido pacificar las eternas disputas entre otros. Pero para mí es un acontecimiento que se celebra con entusiasmo por parte de los participantes aunque con indiferencia por parte de algunas instituciones o empresas privadas. ¿Qué os voy a contar? La Primavera no resuelve los problemas diarios ni nos hace más famosos, es un gran globo que se hincha cada dos años soplando todos y finalmente, por arte de magia, despegamos para iniciar otra vez un viaje común. Este año veréis que ha cambiado la estructura del programa así como la imagen en general. Me interesaba crear un sistema de contenedores temáticos (primavera persona, primavera tema, primavera digital...) para ordenar mejor la variopinta oferta de actividades. Son como tapas de diferentes gustos y sabores: cada uno se puede inclinar por unas u otras. A veces es difícil saber lo que te gusta, quizás

la mezcla, quizás una sola cosa. ¡Qué cada uno elija! También se ha reducido algo el número total de actividades y hemos abierto el apartado de conferencias y cursos del anterior "forum" hacia un "campus" más pluridisciplinar.

Un tema acompaña esta Primavera del Disseny: "el tiempo", tanto el futuro que nos imaginamos como el pasado que nuestra memoria refleja (¡a veces igual de imaginario!). Como todos conocemos estos aparatos de reproducción de vídeo o audio, lo llamé REW<<2001>>FFWD, el diseño entre la visión del futuro y la huella de la memoria. En este ámbito encontraréis proyectos que especulan sobre el tiempo: ¿qué somos, de dónde venimos y a dónde vamos? ¡Poca cosa más! Ya para finalizar, y con el estado de ánimo alterado por la primavera, entre cansancio e hiperactividad quiero agradecer otra vez vuestro entusiasmo al apostar por una estación tan compleja y llena de contradicciones. ¡Que el futuro de la Primavera del Disseny sea mejor y con más presupuesto, pero que no pierda este aire de desenfado y libertad creativa!

> Spring stirs me up...

Mr. Karpischek, the chemistry and biology teacher at my school, was perhaps a peculiar kind of man. Year after year, he would persist in giving us his strange view of the terrible massacre that the start of spring would entail. With a sarcastic smile on his face, he never tired of explaining to us that the notion of spring as a sweet, gentle season full of love was an ingenuous error that some dreamers had fallen into. Spring, he would insist, was a tremendous struggle put up by seeds to emerge into the light, followed by a brutal attack by small starving flying creatures, which only the most resistant and the luckiest plants would be able to survive. In "Spring Awakening", by Frank Wedekind, the connection between growth and death is also evident in the idea of adolescence. Losing one's childhood innocence before entering adult life seems to be an extremely difficult and painful process. We abandon the fantastic state of innocence for a frustrating reality that demands of us nothing but academic success and social graces, that we grow up and give up our childish perhaps anarchic games and turn instead towards a "sentimental education", in the style of Gustave Flaubert, which keeps us in a tight straightjacket of good behaviour and paternalistic concepts. Our desires and fantasies are cut off.

So it's true. Some things about spring do not smell so sweet. Now, as I am writing these lines, by chance or otherwise, it is the eve of the start of spring. For the time of year, the heat is unbearable and I recall the statistics that record the highest suicide rate in this idyllic season. Despite this, I am pleased to be able to tell you that this project, VI International Design Festival, has been completed successfully and with joy. It will be a festival full of ideas, intentions and endeavours! I sincerely con-

gratulate all the participants and organisations who have joined this movement begun ten years ago by my friends Juli Capella and Quim Larrea, followed by Enric Franch and Oriol Pibernat, with the unfailing financial support of the Government of Catalonia and Barcelona City Council. Such was the effort at the beginning in 1991 that it has survived through till now, the year 2001, a mythical year for fans of Stanley Kubrick like myself. As a result, the odyssey will continue onwards...

My initiation into Primavera came when I was a youngster, with exhibitions of every kind. I came into contact with the diverse and colourful world of the design movement in Barcelona, and at long last I have been able to organise this event, which I love so much. VI International Design Festival has a history behind it and a future ahead of it. Neither cultural nor industrial, neither the property of a company nor a political initiative, Primavera is an event and a demonstration on a large and small scale of what we are capable of creating and communicating. VI International Design Festival has not changed the world, nor has it altered our current accounts. It has served little purpose, till now, for the economic interests of some, nor has it been able to calm the eternal debates between others. In my view, however, it is an event celebrated with enthusiasm by those taking part, though with indifference by some institutions and private companies. What can I say? Primavera doesn't solve our daily problems nor does it make us more famous; it is a vast balloon that fills up with the combined breaths of everyone so that we can eventually take off, by magic, on the start of another voyage together.

You will see that this year the structure of the programme has changed, as has the image in general. I was interested in setting up a system of thematic receptacles (Primavera person, Primavera issue, digital Primavera and so on) in order to improve the structure of the diverse range of activities on offer. They are like morsels with different tastes and flavours: we each of us have our own personal preferences. Sometimes it is difficult to know what you like; perhaps it's a blend, perhaps it's just a single item. Let each of us choose! There has also been a slight reduction in the total number of activities and we have opened up the section of addresses and courses in the former "forum" to make it a more multidisciplinary "campus".

One theme runs through this International Design Festival, and that is time: the future as we imagine it will be, as well as the past that our memory reflects (which is sometimes equally imaginary!). As we are all of us familiar with video and audio reproduction equipment, I have called it REW<<2001>>FFWD, design between the vision of the future and the trace of memory. In this arena, you will find projects that speculate on time: what are we, where have we come from and where are we going? Very little else!

To conclude, with my state of mind disturbed by spring, between fatigue and hyperactivity, I wish to thank you once again for your enthusiasm in supporting a sea-

son that is so complex and full of contradictions. May the future of Primavera del Disseny be better and have a bigger budget, but may it never lose its air of self-assurance and creative freedom!